

As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland

Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

Jako malé dítě

President Jeffrey R. Holland

úřadující president Kvora Dvanácti apoštolů

April 2025 general conference

I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [responds] to his father.”

Now, there are obviously some infantile inclinations we don’t encourage. Twenty-five years ago, my then-three-year-old grandson bit his five-year-old sister on the arm. My son-in-law, caring

Svědčím o tom, že nemluvnata, děti a mladí dospívající jsou výjevy království Božího, jež na zemi vzkvétá v celé své síle a kráse.

Ježíš zahájil poslední rok svého života ve smrtelnosti tím, že zintenzivnil přípravu svých apoštolů. Pokud Ho Jeho poselství a Jeho Církev měly přežít, bylo zapotřebí toho do srdce dvanácti velmi obyčejných mužů, kteří Ho znali stěží 24 měsíců, zasadit ještě více.

Jednoho dne byl Ježíš svědkem toho, jak se těchto Dvanáct učedníků dohadovalo, a později se jich zeptal: „Co jste... mezi sebou rozjímali?“ Byli očividně v rozpacích, a tak mlčeli, jak se píše v písmech. Avšak tento největší ze všech učitelů vytušil myšlenky jejich srdce a rozpoznal první výkvět osobní pýchy. A tak, „zavolav [malé dítě], ...

řekl: Amen pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako [malé děti], nikoli nevejdete do království nebeského.

Protož kdož by se koli ponížil jako [malé dítě] toto, tenť jest největší v království nebeském.“

Stojí za zmínku, že tato hlubokomyslná poznámka týkající se pokory dítěte se objevila dokonce ještě před Kristovým narozením v posledním kázání krále Beniamina. V něm čteme: „Přirozený člověk je nepřítelem Boha... a bude na věky věků, ledaže... [se stane] svatým skrze usmíření Krista Pána a stane se jako dítě, poddajným, ... pokorným, ... plným lásky, ... stejně jako [dítě reaguje na otce svého].“

Existují samozřejmě určité dětské sklony, které nepodporujeme. Před pětadvaceti lety můj tehdy tříletý vnuk kousl do ruky svou pětiletou sestru. Můj zeť, který onoho večera děti hlídal, na

for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swear-streak from time to time.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that even the coldest, hardest heart can melt.

svou dceru horečně vychrlil všechna možná poučení o tom, jak máme odpouštět, která ho jen napadla, a nakonec dodal, že její bratříček nejspíš ani neví, jaké to je, když někdo někoho kousne do ruky. Tato krátkozraká otcovská poznámka fungovala asi minutu, možná minutu a půl, než se následně z dětského pokoje ozval křik, který otrásal okny, načež vnučka zvolala jakoby nic: „Teď už to ví!“

Co tedy máme vidět ve ctnostech obdoby, kdy v životě hrajeme za juniorský tým? Co přivedlo samotného Krista k slzám v té nejdojemnější scéně v celé Knize Mormonově? Čemu Ježíš učil, když přivolal nebeský oheň a ochranné anděly, aby ony děti obklopili, a dospělým přikázal, aby pohlédli „na maličké své“?

Nevíme, co k tomu všemu vedlo, ale domnívám se, že to souviselo s jejich čistotou a nevinností, s jejich vrozenou pokorou a s tím, co tomůžepřinést i do našeho života, pokud si to uchováme.

Proč kdosi označuje naše dny zoufalství jako „marnost nad marnostmi“? Proč slova „marnivé představy a pýcha dětí lidských“ charakterizují onu velikou a prostornou a tak duchovně mrtvou stavbu z Lehiova vidění? A co Zoramité, ona skupina lidí, která se modlila tak sobecky? O těch Alma řekl: „Ó Bože, [modlí se] k tobě ústy svými, a přitom jsou nadutí... pro marné věci světa.“

Existuje naproti tomu snad něco krásnějšího, čistšího nebo pokornějšího než dítě při modlitbě? Je to, jako by v místnosti bylo nebe. Bůh a Kristus jsou velmi skuteční, ale jiným může tento prožitek později připadat poněkud povrchní.

Jak před zhruba 60 lety citoval starší Richard L. Evans: „Mnozí z nás vyznáváme, že jsme křesťané, a přesto... [Krista] nebereme vážně. ... Respektujeme Ho, ale nenásledujeme Ho. ... Citujeme Jeho výroky, ale nežijeme podle nich.“ „Obdivujeme Ho, ale neuctíváme Ho.“

Jak odlišný by mohl život být, kdyby si svět čas od času Ježíše vážil nad úroveň pouhých rouhavých nadávek!

Děti Ho ale mají opravdu rády a tato láska se může rozšířit i do jejich dalších vztahů na hřišti života. Je pravidlem, že děti i v těch nejútlejších letech snadno milují, ochotně odpouštějí a smějí se tak rozkošně, že díky tomu roztaje i to nejchladnější a nejzatvrzelejší srdce.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself

A tak bych mohl v tomto výčtu pokračovat. Čistota? Důvěra? Odvaha? Charakter?

Pojďte se se mnou podívat na pokoru, kterou před Bohem projevil jeden chlapec, který je mým velmi dobrým přítelem.

5. ledna 2025, tedy před 91 dny, bylo Eastonu Darrinu Jolleymu předáno Aronovo kněžství a byl vysvěcen jáhnem v Církvi Ježíše Krista Svátých posledních dnů.

Easton toužil roznášet svátost večere Páně tak dlouho, kam až jeho paměť sahá. Při představě této posvátné příležitosti se mu však svíral žaludek strachy, že se mu to nepodaří, že upadne, že si ho budou druzí dobírat nebo že ztrapní sebe i svou rodinu.

Easton má totiž vzácnou a velmi zhoubnou nemoc – Ullrichovu vrozenou svalovou dystrofii. Ta postupně naplnila jeho mladý život hroznými obtížemi a zároveň otřásla jeho nadějemi a sny ohledně budoucnosti. Brzy bude Easton trvale upoután na invalidní vozík. O tom, co ho čeká poté, jeho rodina nemluví.

V neděli po svém vysvěcení měl Easton poprvé roznášet svátost. A jeho skrytou osobní motivací bylo to, že bude moci předstoupit před svého otce, který je biskupem onoho sboru, a tyto posvátné symboly mu nabídnout. V přípravě na tento úkol Easton žádonil a prosil a plakal a žádonil, aby si vymínil záruku, že se mu nikdo, nikdo nebude pokoušet pomoci. Z mnoha důvodů, známých pouze jemu, to potřeboval zvládnout sám a bez pomoci druhých.

Easton poté, co kněz nalámal a požehnal chléb – symbol představující zlomené tělo Kristovo – kulhavě předstoupil se svým zlomeným tělem, aby se chopil podnosu. Z podlahy sborového domu však na vyvýšené pódium vedly tři poměrně velké schody. A tak se Easton, když podnos dostal, natáhl tak vysoko, jak jen mohl, a podnos si odložil na dřevěné obložení. Pak se posadil na jeden z vyšších schodů a oběma rukama si vytáhl pravou nohu na první schod. Pak si na tentýž schod vytáhl i levou nohu a tak pokračoval, dokud se namáhavě nedostal na vrchol svého osobního tříschodového Mount Everestu.

Pak se přesunul k pilíři obložení, po kterém se vytáhl do vzpřímeného postoje. A zamířil zpátky k podnosu. Po několika následných krocích stanul před biskupem, svým otcem, který se se slzami v očích a stékajícími po tváři musel přemáhat, aby tohoto dokonale statečného a věrné-

from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, “I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do.”

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, “Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God’s ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ’s priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God’s sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

ho syna neobjal. A Easton, s úlevou a s širokým úsměvem od ucha k uchu, by býval mohl klidně říci: „Jáť jsem oslavil [otce svého a] dílo jsem vykonal, kteréž... mi dal, abych činil.“

Víra, oddanost, čistota, důvěra, čest a na-konec i láska k otci, kterého si tolik přál potěšit. Tyto a spousta dalších vlastností vedou nás k tomu, abychom pronesli: „Kdož by se koli ponížil jako [malé dítě toto], tenť jest největší v království nebeském.“

Sestry a bratři a přátelé, na prvních místech seznamu těch nejkrásnějších výjevů, které znám, jsou nemluvnata, děti a mladí dospívající, kteří jsou stejně svědomití a drahocenní jako ti, o nichž jsem se dnes zmínil. Svědčím o tom, že jsou to výjevy království Božího, jež na zemi vzkvétá v celé své síle a kráse.

V tomtéž duchu svědectví svědčím o tom, že Joseph Smith ve svých mladých letech viděl, co řekl, že viděl, a rozmlouval s těmi, o nichž řekl, že s nimi rozmlouval. Svědčím o tom, že pokorný a čistý Russell M. Nelson je Bohem ustanovený a dary obdařený prorok a vidoucí. Na základě své celoživotní četby vydávám svědectví o tom, že Kniha Mormonova je tou nejprínosnější knihou, kterou jsem kdy četl, a že je závěrným kamenem mého malého obydlí v království mnohých příbytků. Vydávám svědectví o tom, že kněžství a modlitba mi navracejí život – Kristovo kněžství a vaše modlitby. Víím, že toto všechno je pravda, a vydávám o tom svědectví ve jménu toho nejoddanějšího a nejpokornějšího ze všech Božích synů – Alfy i Omegy, velikého Já Jsem, ukřižovaného, věrného svědka – samotného Pána Ježíše Krista, amen.